

Zdeněk Hartinger dvorní fotograf Valašska

seriál
**OSOBNOSTI
VALAŠSKA**

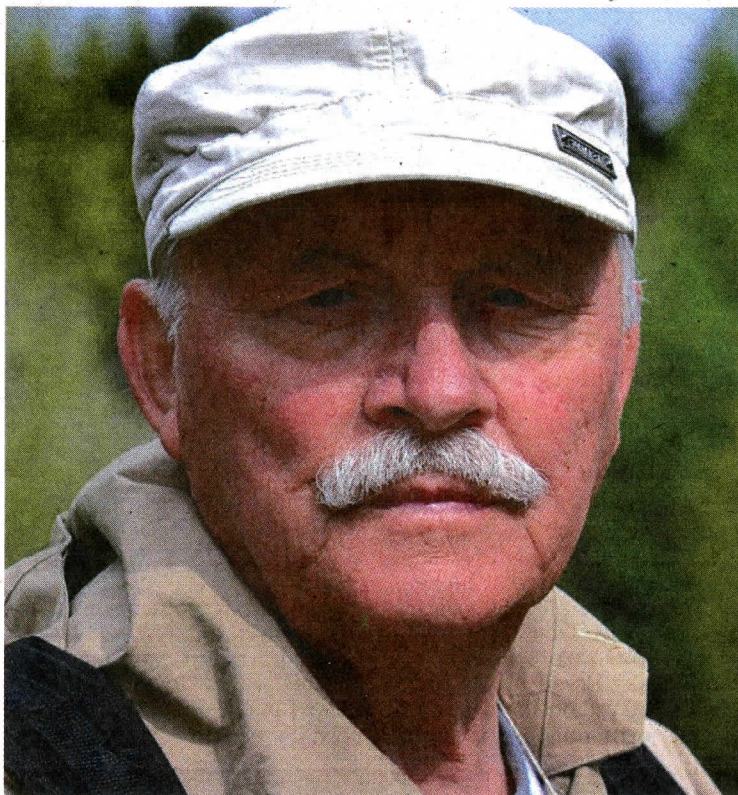

**Narozen 2. 3. 1938
Nový Hrozenkov.**

Po vyučení absolvoval vsetínskou průmyslovku, pak byl zaměstnán v Tesle Rožnov (1959–1966) a Zbrojovce Vsetín (1966–1993). Své fotografie publikuje v podnikových časopisech Elektron a následně Zbrojovák. Fotografuje i pro noviny Naše Valašsko a kulturní zpravodaj Sonda.

Od roku 1993 se profesionalizuje, soukromě vydává pohlednice a propagační letáčky horských hotelů. Pokrývá oblast Valašska, Beskyd a vlastně téměř celé severovýchodní Moravy. Jeho novátorsky pojaté kalendáře, které nekončí 31. prosince v koši, jsou často adjustovány a zdobí chodby domů a domácností. Je spoluautor snímků pro regionální vlastivědné monografie. Spolupracuje s bratrem, malířem I. Hartingerem – reprodukuje jeho obrazy do katalogů a publikací a také ho portrétuje.

Na základě jeho publikovaných snímků v novinách a celostátních časopisech (např. Květy) ho oslovil pan František Bittner, redaktor z vydavatelství pohlednic ORBIS a nabídl mu spolupráci – zhotovení snímků pro

nově se prosazující barevné pohlednice. Slovo dalo slovo a vzájemná spolupráce trvala od 60. let až do zániku vydavatelství Panorama (bývalý ORBIS) v roce 1991. Jeho první pohlednicí pro ORBIS byl v roce 1964 noční Rožnov p. Radhoštěm.

Autor také dokumentuje folklorní soubory Vsacan a Jásenka. Snímky s motivy krojo-

vaných folkloristů využívá i pro pohlednice z Valašska.

Pojďme si něco říct o technice, kterou své pohledy na svět zachycuje a také „den D“, kdy plně přechází na „digitál“. Je to v roce 2005 se zrcadlovkou Nikon D70. Do té doby pracuje převážně na barevný inverzní film – tzv. diapozitiv. Používaná fototechnika: Linhof 220, Mamiya Super Press

23, Pentax 6x7, později pak Hasselblad 6x6. Ve vydavatelství byl tehdy předepsán formát snímku 6x9, výjimečně 6x7 cm a použití filmu Agfa nebo Kodak – tenkrát na běžném trhu téměř nedostupných.

V mých fotografických začátcích mne nadchl svou barevností a kompozicí diapozitivů formátu 6x6 přinesený mým otcem – kolegou Z. Hartingera (pracovali v jedné kanceláři). Na „diáku“ byla valašská usedlost na jaře – asi z Velkých Karlovic. Od té doby jsem chtěl také fotografovat Valašsko barevně a krásně.

Autor se velmi dobře sžil s moderní digitální technikou a zřejmě by ji dnes za „analog“ nevyměnil. První samostatnou autorskou výstavu měl až v roce 2004 – v rodné Karlovině na MÚ. Při pohledu na autorovy fotografie cítíte, jako by jste na tom místě skutečně stáli. Z podzimních snímků valašských kopců v ranní mlze máte dojem, že vás mlha z fotografie pomalu obklopuje a rozpoští se pod nohama. Na večerních a nočních záběrech je atmosféra místa a času ještě více zřetelná. Podvečerní obrázek karlovského kostelíku v zimě a s rozzatými svíčkami vás zaručně uhrane svou mystičností. Je to můj zamilovaný snímek.

V roce 2014 obdržel Z. Hartinger za celoživotní fotografickou propagaci Vsetína a Valašska Cenů města Vsetína.

Milan Ošťádal, fotograf, Muzeum regionu Valašsko